J18
Ex 2

PROMETEU

REVISTĂ DE LUPTĂ PENTRU
PROPĂȘIRE FRUMOS ȘI ADEVĂR

CUPRINSUL:

Ioan Al. Bran-Lemeny: A fost odată o regină

Pr. Prof. Ioan Popa: Unirea noastră

Ecat. Pitiș: Sonet

Dr. I. Al. B.-L.: „Frontul Renașterii Naționale“

Ioan Brotea: Renaștere Națională

Dr. Mircea Suciu-Sibianu: Contractul de cumpărare a fericirii

Mihail Drumeș: Căsătoria iubitei

Horia E. Frunză: De sărbători

Radu Prișcu: Cu ochii-ți mari de vraje...

E. Apostolu: Intim

Lia Hancu: Incercare

Dr. Mircea Suciu-Sibianu: Din viață pentru viață

Maria Hiemesch: Credință

Dr. Mircea Suciu-Sibianu: Din Țara Sfântă

I. Al. B.-L.: Note și încrustări

Anul IV. (Anul cron. V) No. 11—12. Februarie 1939

Redacția și Administrația: BRAȘOV, STRADA CALVIN No. 18.

PROMETEU

REVISTĂ DE LUPTĂ pt. PROPĂȘIRE, FRUMOS ȘI ADEVĂR

No. de înreg. la Tribunalul Brașov 1037/938.

Director:
IOAN AL. BRAN-LEMENY

Șef-redactor:
HORIA E. FRUNZĂ

Redactor:
RADU PRIȘCU

Comitetul Revistei: Dr. M. Suciu-Sibianu, Ioan Ludu, Ion Popa, G. Tulliu, Inspector Victor Munteanu, Al Popescu-Dorna, Gerar, C. I. Odor, V. Marinaș cu directorul și redactorii.

Manuscrisele se vor trimite la redacție pe adresa directorului. Cele nepublicate nu se înapoiază.

Autorii sunt rugați a-și trimite redacție operele, spre menționare și recenzare.

Solicităm ziarele și revistele să ne accepte schimbul. Ținem seamă numai de reciprocitate. In aranjarea materialului ne conducem de necesități technice și tipografice.

Cine a reținut Nr. 1 și 2 se consideră de abonat.

100 Lei anual pt. particulari.
800 „ „ „ instituți și autorități.
10 „ exemplarul.

A fost odată o Regină

(Cântec)

A fost odată o regină
Cum n'a fost alta în poveşti
Suavă, blândă şi mezină,
De pe tărâmuri îngereşti.

Şi ea a fost Regina noastră
O mamă dulce-a tuturora
Ce-a coborît din zarea-albastră
Inmiresmată de aurora...

Un trandafir era'ntre flori
Era un crin între regine
Intruchipând un vis din zori
Scăldat în zâmbet şi suspine...

Privirea Ei a fost nectar
Din mistice'nălţimi de cruguri,
Picând pe-al vieţii trist calvar
In mii de inimi prinse'n ruguri.

Surâsul Ei era parfum
Al milei şi al suferinţii,
Şi pasu-I pe al vieţii drum
A fost un pas al biruinţii...

. . . . . .

. . . . . .

Un suflet a zburat spre sfere
Şi ne-a lăsat orfană ţara
E plâns în lumea de unghere
Şi-şi plâng eroii primăvara.

Un fulger spintecă văzduhul
Ne dă putere şi speranţă,
Regina îşi resfiră duhul
Deasupra ţării — în balanţă...

Se crapă zorii dimineţii
Din dragostea-I nemăsurată
Vor răsări copacii vieţii
Şi ţara înflori-va toată.

. . . . . .

A fost odată o regină
Cum n'a fost alta în poveşti
Suavă, blândă şi mezină
De pe tărâmuri îngereşti...

IOAN AL. BRAN-LEMENY

+

Unirea noastră

In ultimul timp al activității și către sfârșitul vieții pământești a Mântuitorului lucrurile aveau să se petreacă cu intensitate și violență dusă la extrem. De aceea la Cina cea din urmă Mântuitorul este într'o adâncă sbuciumare. In sufletul lui încearcă durerile pe cari peste puțin avea să i le aducă păcatul în toate formele lui, de slăbiciune, de trădare, de răutate și de crimă. Dar în acelaș timp sufletul Lui simte și bucuria biruinții, ce o aduce mărita zi a Invierii Lui din morți, pentru mărirea lui Dumnezeu și mântuirea oamenilor. In clipele acelea Isus și-a înălțat ochii la cer și a zis: „Părinte Sfinte, păzește-i în numele tău, pe cei cari mi i-ai dat, ca să fie una, ca și noi... Și nu numai pentru aceștia mă rog, ci și pentru cei ce vor crede în în mine, prin cuvântul lor... Ca toți să fie una, precum tu, Părinte, în mine și eu în tine, așa și aceștia în noi să fie una, ca să creadă lumea că tu m'ai trimis. Și eu slava pe care mi-ai dat-o am dat-o lor, ca să fie una, precum noi una suntem... ca dragostea cu care m'ai iubit să fie în ei, și Eu în ei". Ev. Ioan 17, 11, 20, 21, 22 și 26. Cuvintele acestea sunt o frumoasă rugăciune către Dumnezeu și totodată o precizare a scopului întregei lui opere. Sunt o rugăciune și un lmn închinat Unirii. Isus arată Unirea dintre Sine și Dumnezeu, se roagă pentru Unirea ce trebuie să fie între oameni și Isus, se roagă și pentru Unirea dintre toți oamenii între olaltă, lucruri cari duc la desăvârșirea Unirii oamenilor cu insuși Dumnezeu.

Ființă absolută și perfectă, Dumnezeu își arată iubirea Lui față de noi. Toată viața noastră, cu tot ce putem e uu dar al iubirii lui Dumnezeu, care lucrează pentru binele nostru.

Datorința noastră e s'o primim și cu iubire să ne ridicăm și noi către Dumnezeu și către semenii noștri. Din această iubire,

apoi să isvorească mereu gânduri şi fapte bune, cari să ne apropie, să ne unească tot mai mult între olaltă şi cu Dumnezeu. Numai astfel vom putea să ajungem la o superioritate şi la o asigurare a vre-unui bine şi chiar a vieţii noastre şi a neamului nostru.

Fărâmiţat în mai multe părţi, cea mai grea şi cea mai mare problemă ce i-a impus-o viaţa neamului nostru a fost Unirea. Ziua de 24 Ianuarie a infipt adânc în istorie şi în sufletul poporului român steagul unirii lui. E un steag de biruinţă şi un steag de chemare. Istoria noastră e sinteză a iubirii de Dumnezeu cu iubirea de neam. Existenţa noastră isvoreşte din credinţa în Dumnezeu şi din dragostea de etnicul şi de pământul nostru. Un român bun e şi un creştin adevărat, e şi un român curat. Una fără alta nu se poate şi cine nu uneşte în sufletul şi viaţa lui aceste două elemente, stă în afară de fiinţa sănătoasă a neamului românesc. Dacă nu ar fi fost această legătură cu Dumnezeu şi cu neamul şi pământul sau poporul român, de mult ar fi pierit. Răutatea şi păcatele omeneşti adeseori, şi ura duşmanilor noştri totdeauna, au împins viaţa poporului român, pe un drum de ocară şi de suferinţe. De atâtea ori ni s'a dat osânda şi crucea Golgotei şi am fost mânaţi la moarte, de atâtea ori se părea că ne purtăm distrugerea şi nimicirea propriei noastre fiinţe şi existenţe. Dar în ciuda vitregiei tuturora, drumul istoric al acestui popor n'a fost în spre moarte, ci în spre biruinţă, în spre Inviere. Cu suflet curat şi braţ viteaz a îndurat Calvarul pentru păstrarea credinţii şi pentru de a trăi pe aceste plaiuri.

Pentru acea unire, pentru care s'a rugat Mântuitorul, pentru noi în clipele lui ultime şi supreme (Ev. Ioan 17), şi a cărei împlinire minunată noi am văzut-o şi o trăim, bogată în bucurii, în viaţa noastră naţională. Credinţa şi iubirea pentru această unire a fost mare, munca îndelungată, lupta grea şi plină de jertfele vieţii a celor mai buni ai noştri. Unirea aceasta era o poruncă Dumnezească şi a fost un mandat încredinţat Istoriei. De aceea, această idee şi-a avut luptătorii ei în toate timpurile. Generaţia dela 1859 a prins puternic, din trecut acest ideal, şi l-a pus pe calea realizării lui istorice, în viitor. Din Moldova dela 5 Ianuarie trece la 24 Ianuarie în Muntenia şi-şi deschide larg drumul în

spre 1918, pentru Bucovina, Basarabia şi Ardealul nostru. Iar noi, trăim visul împlinit, Unirea tuturor Românilor în graniţele naturale ale pământului nostru. Această mare înfăptuire a poporului român e o dovadă a ajutorului lui Dumuezeu şi o realizare a vieţii lui, trăită în învăţăturile şi puruncile lui Dumnezeu. Visul s'a împlinit din credinţă şi din iubirea noastră între olaltă. Din unirea în cugete şi'n simţiri a rezultat şi unirea politică, ca naţiune şi stat. Unirea internă, sufletească, este chiagul, ce ne ţine uniţi şi trupeşte în muncă şi luptă, cot la cot, pentru viaţă şi pământ.

Dar sărbătorind întregirea neamului să nu ne mărginim numai la acestea, la o simplă şi fugară privire a unei galerii de tablouri şi figuri ale trecutului. Imprejurările şi lucrurile de azi ne cer o meditaţie şi intuiţie a prezentului, adecă să facem o legătură între noi şi unire. Ce ne-a dat unirea şi ce facem noi pentru unire. Ea ne-a smuls libertatea de sub dominaţiunile străine şi ne dă dreptatea naţională. Adună toate forţele şi le 'ndreaptă spre binele tuturora. In faţa ei duşmanii şi cei răi n'au nici-o putere. Multe din paginele trecutului nostru sunt stropite cu lacrămi sau cu sânge, numai din cauza atâtor rele ce le-a făcut neamului acestuia lipsa lui de unire. Durerile şi desastrele ce ni le-au adus, „a pismei răutate şi oarbă neunire" au făcut să vibreze sufletul de luptător al lui Andrei Murăşanu şi scrie la Braşov „Răsunetul" acestora, scos din viaţa şi sufletul neamului întreg. Un vehement protest în contra tuturor destrămărilor şi vrăşmăşiilor, o avântată chemare de deşteptare naţională şi un indemn la o luptă de biruinţa sau de moarte eroică. Afară de puţinii laşi, de trădători şi de mişei, fiecare român „dela Nistru până la Tisa" a trăit cu gândul şi cu fapta pentru Unire. Naţiunea întreagă în frunte cu Biserica era „Oaste creştină şi scopul era prea sfânt". Astfel s'a realizat intregirea neamului. Timpul ne pune la grea încercare. Unirea politică a neamului şi pământului nostru, deşteaptă iar poftele hrăpăreţe ale vrăşmaşilor, iar unirea noastră în cugete şi'n simţiri se părea că e tulburată. Solidaritatea, unitatea obţinută, nu se păstrează, nu se menţine decât prin Unirea dintre noi. Poporul român are calităţi şi bogăţii spirituale neîntrecute, în cartea Istoriei. Acestea aşezate pe temelia credinţelor noastre creştine, pe spiriful de jertfă al trecutului şi pe spiritul

de jertfă al nostru pentru viitor, unire înseamnă libertate şi iubire pentru adevărata renaştere naţională.

La îndemnurile M. S. Regele Carol II., azi răspundem toţi şi spunem lumii întregi cântecul nostru, pornit tot de aici dela Braşov, din sufletul de profet al lui Andrei Bârsan: „Pe-al nostru steag e scris Unire, ţări şi neamuri iarăşi vor peri, iar mândra noastră Românie mai mult va înflori".

PR. PROF. IOAN POPA

+

Sonet

Eu am rămas o jalnică epavă,
Mânată trist de valuri și de vânt,
— O frunză scuturată pe pământ. —
Eu port în piept o inimă bolnavă

Și sufletu-mi aripile și-a frânt;
Incearcă'n van să se ridice'n slavă.
Din fagurile vieții gust otravă
Când alții au, din plin, nectarul sfânt.

Așa voit-a mașteră'mi ursită
Din cupa suferinții ca să sorb,
Iar de-am sorbit rămas-am surd și orb

La farmecul vieții. — Inflorită
E calea multora, — pe drumul meu
Și-a dus, odată, crucea Dumnezeu.

ECAT. PITIȘ

+

„Frontul Renașterii Naționale“

Refacerea țării se face cu stăruință, cu energie, cu disciplină, cu dreptate, dar și cu imboldul sufletesc al națiunii.

M. S. Regele în discursul rostit în pragul noului an.

Creiarea prin lege a partidului politic unic, numit „Frontul Renașterii Naționale“ nu este decât o urmare logică și firească a actualului regim autoritar și totalitar.

Un atare regim, e clar, că trebuia să-și aibă expresia sa concretă, cadrul său precis, ca organism politic. Lăsând la o parte părerea curentă, — și credem justă — că partidele unice se formează în deobște de jos în sus, dintr'o ambianță prielnică, omogenă — în speță națională — având unul sau mai multe obiective comune, admitem că partidul unic poate lua naștere, în cazuri excepționale, și de sus în jos. Dar pentruca acesta să aibă eficacitatea și mai ales dinamismul necesar — fără de care partidul rămâne o formațiune technică, fără cohesiune —, este nevoe ca obiectivele, scopul și rațiunea lui de a fi, să fie cât mai reale, reprezentând, prin excelență, tendințele de bază ale masselor, ale clocotului național. Și mai este nevoe, ca reformele necesare să fie adânci, genuine și largi, în spirit sincer de dreptate, deslănțuind toate forțele vii ale națiunii, spre muncă și devotament spontan și benevol, într'o atmosferă de frățească colaborare, creatoare.

Sub aspect etic partidul unic va avea puterea și eficacitatea sincerității și dragostei, care îi zace la bază.

Măsura sau criteriul psihologic al valorii lui o poate găsi fiecare, de sus până jos, inițiatori și membrii, numai în propria lui conștiință, care nu va putea fi depășită cu nimic. Atâta putere și valoare va avea deci acest partid unic, câtă conștiință curată a pus fiecare în cumpăna lui, individual și colectiv.

Adevărul renaște din cenușă și aceasta e salvarea cea mare, ce ne-a lăsat-o Providența.

In acest sens dorim din toată căldura sufletului nostru de români, ca Frontul Renașterii Naționale să reverse cât mai curând și mai din belșug roade bune asupra țării și a neamului.

Dr. I. Al. B.-L.

+

Renaștere națională*

Situații și imprejurări, în care azi se sbat, împreună cu noi, toate neamurile lumii, ne lămuresc și ne imprimă în inimă, adânc, cuvintele de mai sus: *„renaștere națională“*.

A te *renaște* în sens *național* însemnează a spăla și a arunca pe vale păcatele și murdăria, care au adus necinste și pacoste neamului tău!

Ne închinăm în fața înaltei dorinți și voinți a Suveranului Țării de a scoate și a ridica țara din haosul mocirlos, în care o împinseseră nescrupuloasele calcule ale politicianismului pătimaș.

Ajunseserăm la răspântie!

Și Majestatea Sa a găsit și ne-a arătat calea, pe care trebue să meargă o țară, care îngrozită de păcatele trecutului, se nizuiește să-și îndrepte pașii spre un fericit viitor!

Front al refacerii naționale!

Durerea de țară și neam ne strigă, să privim cu toată greutatea și atențiunea, porunca acestor cuvinte!

Inchinându-ne în fața acestei flacări menite să ne lumineze calea ce trebue să o străbatem, ne facem cea mai sfântă datorie, când strigăm și celor de sus și celor de jos:

Cu toată inima pentru lege, pentru neam, pentru țară, pentru Rege!

Un lucru însă! Să nu uităm, că o îndreptare nu se poate face prin înălțarea păcatelor, pe care trebue să le distrugem în interesul viitorului spre care vrem să mergem.

Nu atacăm, nu lovim, nu arătăm cu degetul. Ni se strânge însă inima, când în opera de îndreptare simțim și vedem la

---

* „Gazeta Trans.“ din 12 Ianuarie a. c. Autorul (Dl. Ioan Brotea este unul din cei mai vechi și merituoși gazetari ardeleni, care ascuns sub anonimat a scris multe articole de valoare).

nelocul lor, negrul ghiarelor cari au creiat şi au scris istoria neagră, politicianistă, a cărei faţă vrem să o schimbăm.

Să cumpănească şi să simtă greul acestui adevăr cei chemaţi să îndeplinească înalta dorinţă a Tronului dornic de a îndruma viaţa Ţării pe drumul *refacerii naţionale.*

Aceleaşi mâini şi aceleaşi sentimente, care au tulburat trecutul, de care trebue să scăpăm, nu vor putea limpezi viitorul.

Are Ţara Românească atâţia oameni buni şi cuminţi, cari în opera mare şi sfântă a *refacerii naţionale* n'ar merita să fie trecuţi cu vederea şi sfidaţi de figuri reci, ajunse la situaţii şi puterea de a întuneca luminişurile spre care nizueşte ţara.

Bărbaţi cu cinstea probată a unui trecut de fapte doveditoare de caracter, ar înlocui cu mult succes şi folos pentru ţară pe toţi, cari nu'şi înţeleg pe deplin chemarea mare şi grea cu care Frontul renaşterii naţienale însărcinează pe luptătorii săi.

Oameni întregi, cu răspundere întreagă la locuri de răspundere! — trebue să fie îndrumătorii şi paznicii drumului de refacere.

Altfel?

O pildă:

Când îşi schimba vrabia culcuşul, a întrebat-o o rândunică:

— Unde mergi, vecină?

— Imi mut cuibul...

— Pentru ce?

— L-am murdărit pe cel vechi...

— Dar partea corpului, cu care ai făcut murdăria, o duci cu tine?

Vrabia a mişcat greoi din coadă şi a răspuns cu jumate glas:

— Da...

— Zadarnic e atunci — a răspuns rândunica, — o să murdăreşti şi cuibul cel nou.

. . . . . .

Tâlcul?

Din păcatele unui trecut nevrednic de a mai fi, nu se poate clădi un viitor vrednic de viaţă!

E un adevăr acesta, de care se leagă în primul rând biruinţa Frontului Renaşterii Naţionale!

IOAN BROTEA

✦

Contractul de cumpărare a fericirei

Fiind-că toată viaţa noastră tot destinul şi norocul nostru este aşa după cum noi ni l-am croit prin gândurile şi faptele noastre sau cu alte cuvinte fiind-că toate neplăcerile vieţii noastre decurg din faptul, că am călcat contractul, pe care fiecare din noi l-am încheiat la botez încă cu Părintele atotputernic; pentru oamenii zilelor noastre mai deprinşi cu afaceri comerciale decât cu legile sufleteşti am putea să formulăm un fel de contract religios, care dacă l-am iscăli şi l-am ţinea cu sfinţenie ne-ar aduce viaţa pacinică şi fericită pe acest pământ şi odihna liniştită dincolo de această viaţă pământească.

1. Subsemnatul mă oblig a cumpăra cu preţul milosteniei faţă de săraci, bolnavi, copii, văduve şi toţi năpăstuiţii soartei mila lui Dumnezeu.

2. Subsemnatul mă oblig ca în toate zilele vieţii mele plătind în fiece zi Domnului Domnezeului meu rugăciunea fierbinte, citind zilnic pagina mea din Evanghelie şi făcând zilnic o faptă bună să cumpăr veselia şi seninătatea ce o dă Domnul bunului creştin.

3. Subsemnatul mă oblig, ca postind des în zilele orânduite de biserica noastră, ostenindu-mă des cu vreme şi fără de vreme în propovăduirea adevărurilor din Evanghelie, cu vorba şi cu fapta mea, trăind după cum mă învaţă Mântuitorul să cumpăr sănătatea corpului şi pacea sufletului meu.

4. Subsemnatul mă oblig, ca păstrând neîntinat corpul meu până la căsătorie şi curăţenia vieţii şi credinţa în căsătorie, să cumpăr binecuvântântarea unei senine vieţi familiare cu copii sănătoşi şi atât de mulţi câţi vrea Domnul să-mi dea.

5. Subsemnatul mă oblig, ca necăutând nici-odată răzbunarea, uitând repede mânia şi supărarea, nevoind să ştiu de procese

şi judecăţi, uitând repede ori-ce ofensă şi batjocură, dar neuitând nici-când binefacerile, să cumpăr cu preţul întreg al al acestor virtuţi surâsul, ce să-l am vecinic pe buzele mele în ori-ce ce clipă tristă sau veselă a vieţii mele.

6. Subsemnatul mă oblig, că ori unde oiu fi pus să-mi fac complet datoria, nu ca pentru oameni, ci ca pentrn Domnul şi să cumpăr cu preţul datoriei făcută aşa ca pentru Domnul constiinţa împăcată şi senină a datoriei complet împlinite pentru familia, ţara şi neamul meu.

7. Subsemnatul mă oblig, ca respectând perceptul evanghelic: Corpul tău este templul sufletului, nebând şi nefumând, mâncând numai cât îmi este necesar ca să trăesc, păstrând curat corpul meu şi făcând multă mişcare în aer liber, culcându-mă de vreme şi sculându-mă de vreme, nezăbovind în pat, iubind apa rece şi soarele şi înălţimile munţilor şi văile şi câmpiile ţării mele şi mulţumindu-i Marelui Meşter pentru neasemuitele lui frumuseţi, să cumpăr o aşa sănătate de fier a corpului meu, care să mă facă în stare să nu cunosc până la 100 de ani nici boala nici moartea.

8. Mă oblig, ca prin dragoste sinceră faţă de oameni, prin discreţie, nevorbind de rău pe nimeni, fiind vecinic binevoitor şi prietinos faţă de ori-cine să cumpăr deasemenea dragostea oamenilor şi sinceritatea prietinilor ştiind, că eu trebue mai întâi să sădesc sămânţa tăcerii, iubirii şi bunătăţii dacă vreau ca să culeg aceleaşi roade.

9. Subsemnatul mă oblig să supraveghez de aproape toate gândurile mele să nu las să pătrundă în mintea mea decât gânduri sănătoase morale, optimiste şi senine, pline de încredere în mine şi în Dumnezeu, voind să cumpăr cu acest preţ marele dar al faptelor fără de greş totdeauna sigur, că ori-ce faptă a mea va eşi bine, căci izvoreşte din gând curat şi moral.

10. Subsemnatul mă oblig, ca ferindu-mă de a aduna averi mai mari decât numai cât mi-e necesar de a trăi modest, eu familia şi copiii mei să-mi rămâe destul timp de mă ocupa de sufletul meu ştiind că cei curaţi cu inima vor vedea pe Dumnezeu, şi că cei smeriţi, cei drepţi, cei blânzi şi răbdători şi iertători şi milostivi îşi cumpără cu preţul virtuţii lor întrarea

în raiu după moarte, iar în viața pământească fericirea promisă de Domnul tuturor ce urmează căile sale.

Dacă vreți frații mei români și creștini să vă cumpărați fericirea trebue să iscăliți acest contract și să-l săpați adânc în inimile voastre. Atunci nu mai trebue să căutați fericirea, vine ea la voi.

DR. MIRCEA SUGIU-SIBIANU

✦

Căsătoria iubitei

Fragment din romanul „Scrisoarea de dragoste"

— Ce facem? întreabă Cora, nu le trimitem o telegramă de felicitare?

— Ai dreptate, răspunde Dinu şi sună, apăsând pe buton. Secretarul se iveşte numaidecît.

— O telegramă, domnule secretar. Te rog scrie aşa: *cele mai cordiale urări tinerilor pe care dragostea îi uneşte în faţa altarului. Semnat Cora şi Dinu.* Ai stenografiat?

— Da, maestre, spune secretarul.

Cora intervine.

— Nu-mi place. E prea umflată, nenaturală. Şi apoi de unde ştii că se iau din dragoste.

— Presupun. Dealtfel aşa e bine să se creadă despre orice pereche care face pasul acesta.

— Numai să se creadă? Socot că nu-i rău să fie chiar adevărat.

— O, sunt atîtea căsătorii din calcul... încît...

— A propos de căsătorii din calcul zice Cora, apoi întorcîndu-se spre secrctar, cu înţeles, ţintindu-l drept în ochi:

— Dumneata ce zici, domnule secretar? Preferi să te căsătoreşti din dragoste sau din calcul?

— Evident, doamnă, din dragoste.

— Mulţumesc, îi spune Cora tăios şi-i întoarce spatele.

După ce pleacă tînărul, Dinu, surprins de gestul soţiei sale, o întreabă:

— Ce-a fost asta? I-ai răspuns „mulţumesc", avînd aerul că-i reproşezi ceva.

— Omul acesta îmi displace, e lipsit de suflet. Tocmai voiam să-ţi vorbesc despre el.

— Ce s'a întîmplat?

— Inchipuieşte-ţi, trăeşte de trei ani cu o fată pe care acum vrea s'o lase pe drumuri ca să se însoare cu una bogată. Sărmana, a venit azi dimineaţă la mine să se plîngă. E într'un hal nemaipomenit de desnădejde. Şi dac'ai şti ce frumoasă e! Şi frumoasă şi inteligentă. M'a mişcat mult povestea ei. Incearcă, dacă poţi să schimbi gîndurile secretarului tău.

Dinu rămîne un timp pe gînduri, căutînd în gol şi avînd nevoie să tragă aer mult în piept. Deodată, izbucneşte ca un vulcan:

— Am să-l dau afară, canalia.

— Nu, nu aşa, încearcă ea să-l domolească, în felul acesta nu îndrepţi nimic. Dimpotrivă.

— Las'pe mine! Ştiu eu cum trebuie să procedez cu astfel de oameni. Dacă într'o lună, nu-mi aduce buletinul de căsătorie...

— Dece te înverşunezi atîta? In definitiv, nu ai dreptul să te amesteci în viaţa lui particulară. Ca să-l îndupleci, trebuie să-l iei mai întîi cu binişorul... să-i vorbeşti ca unui frate mai mic.

— Dacă e vorba de o faptă bună, înţeleg s'o fac cu deasila. E un rătăcit, un inconştient, un om pierdut. Înţelegi tu?

— Şi pentru asta te aprinzi atîta?

— Dar pentru ce? Vreu să-l salvez, cu orice preţ. E pe marginea prăpastiei şi precipitîndu-se spre masa lui de lucru, sună nervos de cîteva ori.

— Eşti nebun, Dinule? In starea de snrescitare în care te afli? De ce atîta zor? Mîine nu se mai găseşte tîmp, să-i vorbeşti?

— Acum! Mîine e întotdeauna prea tîrziu.

— Eu te las pentrucă nu vreu să mă găsească aici... Dar te rog din suflet: fii calm. Nu-l jigni. Nu strica totul, printr'o nechibzuinţă.

Secretarul se arată în colţul din stînga birolui, în locul unde de obicei venia şi Dinu oridecîteori era chemat de Apelevianu. E înalt, mlădios, chipeş şi de o îndrăzneală măsurată, aproape plăcută.

Dinu îl cheamă mai aproape, ca să schimbe locul. Nu-i vine parcă la îndemînă să-i amintească situaţia pe care el o avea odinioară.

— Am o reclamaţie împotriva dumitale.

— Impotriva mea? se miră tînărul. Dacă-mi permiteţi să vă întreb...

— Uite despre ce e vorba: trăești de cîțiva ani cu o fată bună și cuminte.

— Da... dar nu înțeleg.

— Nu mă întrerupe, rostește Dinu cu asprime. Vei înțelege numaidecît. I-ai făgăduit c'o iei de nevastă?

Intrebarea cade ca un trăsnet. Secretarul, încurcat, bîiguie.

— Să vă spun...

— Mie să-mi răspunzi limpede și răspicat: da sau nu? strigă Dinu vijelios.

Da, răspunpe tînărul.

— Atunci, dece nu-ți ții cuvîntul? Dece umbli să iei pe alta?

— Să vedeți... vă înșelați...

— Ascultă, prietene, dacă ești sincer cu mine cîștigi însutit, împiit, înțelegi? Oricît ar fi de crud adevărul. Imi place curajul, îmi place să joc cu cărțile pe față.

Secretarul tace, se frămîntă pe loc, se luptă cu sine.

— Ei, bine, da, izbucnește, vreau s'o las. Nu se poate altfel. M'am gîndit mult. Trebuie să-mi fac o situație. să ies odată la suprafață.

— Să ieși la suprafață? Dar ce ea este o piatră de moară care te trage la fund?

Se apropie de el, îl apucă de umeri cu amîndouă mîinile și-l sguduie:

— Nenorocitele, cum de nu-ți dai seamă că ești pe marginea prăpastiei.

Dinu crede că strigă și ocărăște pe secretar, dar în realitate pe sine se judecă. Pentrucă în tînărul din fața lui se vede pe însuși, pe el de odinioară, în aceiaș slujbă și cu aceleași gînduri, iar el cel de astăzi, se socoate în pielea luî Apelevianu. Simte o tainică alinare subconștientă de pieire, acum cînd îi stă în mînă puterea s'o facă.

Secretarul nu înțelege, nu poate să înțeleagă purtarea neobișnuită a *maestrului*.

Dinu pornit, e greu să se mai oprească din drum. Vijelios, ca un uragan deslănțuit, îl acoperă cu un potop de mustrări și îndemnuri laolaltă.

— Ești orbit! Nu te uita la alții, nu te lua după alții. Nu rîvni fericirea înșelătoare a altora. Tu nu știi cîtă amărăciune și

desnădejde se ascunde sub strălucirea surîsurilor. Habar n'ai cîtă moarte seamănă aurul.

— Dar unde vreți să ajungeți? îndrăznește să întrebe secretarul.

— Să te scap, ticălosule, ca să nu te prăbușești în abis. Căci ai avut norocul de a vedea cu ochii mei prăpastia. Ai înțeles? Acolo vreau să ajung. Ești un băiat cumsecade pe care îl prețuiesc și m'ar durea dacă l'aș pierde.

Tînărul pare mișcat.

— Vă mărturisesc că uneori mi se strînge inima cînd mă gîndesc să mă despart de ea. Dar ce pot face? O ducem atît de greu!

— De asta te plîngi? Numai de atîta?

— Credeți că-i puțin lucru? Se vede că n'ați cunoscut mizeria.

Dinu tresare. cu străfulgeri în ochi.

— Eu n'am cunoscut mizeria? Eu? Ti-ai închipuit pînă acum că m'am născut în puf și am avut guvernante? Hei, prietene, am îndurat mizeria mai vîrtos decît tine. Doaceia te înțeleg și te ajut. Cere-mi orice... îți dublez leafa, fac tot ce vrei, tot. Dar ia-o, ia-o!

Fața secretarului se luminează ca cerul după furtună.

— E de necrezut! Sunteți atît de bun! Vă mulțumesc și vă făgăduesc că mă voi căsători cu ea.

— Așa... Luați-vă! Eu vă cunun. Și am să vă ofer o casă și bani... un milion... două. Să nu duceți niciodată lipsă, de nimic.

Sugrumat de emoție, tînărul îi apucă mîna și i-o strînge cu putere.

— Maestre, cum să vă mulțumesc? Mă copleșiți cu atîta generozitate.

— Lasă, nu-mi mulțumi. Sunt atât de bucuros c'o iei! Cît mai curînd, totul trebuie făcut în pripă, ca să nu-ți vină alte gînduri. Asta-i... Să nu-ți vinzi sufletul. Nu-l mai poți răscumpăra cu bani.

— Mă uluiți maestre, Niciodată nu mi-ați vorbit astfel. Niciodată nu v'am văzut într'o lumină atît de neașteptată. Bănuesc că vă roade o suferință adîncă.

Dinu îi pune mîna la gură, șoptind.

— Taci! Taci... Să nu mai scormonim.

— Cum să-mi explic atunci atâta compasiune?

— La ce bun să-ți explici? Te simt frate, iată! Înțelegi dece te ajut?

Fiindcă mi se pare că mă ajut pe mine, adică pe acela care eram înainte de a ajunge ce sunt. Am fost şi eu ca dumneta, în acelaş loc ca dumneata şi bătut de acelaşi gînduri. Acum s'au schimbat rolurile. Eu am ajuns Apelevianu şi dumneata mi-ai luat locul. Deaceia fac cu dumneata ceeace trebuia să facă *maestrul* cu mine, dar n'a făcut-o. Pentrucă n'a ştiut sau uu m'a înţeles. Din cauza asta am rătăcit fără sprijin, bîjbîind în întuneric pînă ce...

Dinu se înneacă, ochii i se umezesc, e gata să-l podidească plînsul. Işi biruie însă cu un efort greu slăbiciunea şi-şi reia gravitatea obişnuită. Acum e din nou *maestrul*, cu voinţa dîrză, cu energia şi curajul care i-au făcut faima, întreabă scurt, poruncitor, cu tonul stăpînului.

— Ai trimis telegrama?

— Da, maestre.

— Mai expediază una din partea mea aşa: toate urările de fericire din partea aceluia care v'a făcut fericiţi.

MIHAIL DRUMEŞ

+

De sărbători*

Acum cu toții ați plecat acasă
La adăpostul cald familiar,
Unde, uitând de chin și de amar,
De lumea din afară nu vă pasă.

Și veți afla al veseliei dar
Și casa în podoabe de mireasă,
O, câte bunătăți n'or fi pe masă,
Chiar și în casa celui mai avar!...

In aste clipe de belșugul
Ce vi-l aduce'n cinste Dumnezeu,
Să nu uitați de-acei ce poartă jugul!

Să nu uitați c'amarul e răsplata
Acelor ce-au luptat în ceasul greu
Și-acuma — rabdă foame la Galata!...

HORIA E. FRUNZĂ

+

* *Din volumul „Solitar" de Horia E. Frunză, apărut de curând.*

Cu ochii-ți mari de vraje...

Ochilor cu reflexe cerești

Cu ochii-ți mari de vraje, întocmai ca'n poveşti
De zână visătoare, frumoasă precum eşti...
De ce faci să mă tulbur şi-adânc să mă'nfior,
De ce-mi aprinzi în suflet, profund nostalgic dor?

Cu gândul dus la tine, în nopți eu te-am chemat
Să vii. Şi-atuncia paşii-ți spre mine-ai îndreptat...
Cu simpla-ți eleganță, în mers stăruitor,
Cu-al tău parfum de ambră, discret şi-ameţitor...

Cu chipu-ți blând de înger, veneai să mă mângâi,
Mătasea mânii tale pe fruntea mea s-o pui...
Tu ştii că suferința stă'n inimă-mi de mult
Şi plânsul ei cel jalnic n'aş vrea să-l mai ascult!

Asupra mea căzut-a privirea ta divină...
Şi simt că al meu suflet de-odată se'nsenină...
Cum raza ce coboară dela cerescul soare
E caldă şi suavă şi binefăcătoare.

De-odată, înger dulce, spre cerul plin de stele
Ti-ai luat cu'ncetul sborul să te'nfrățeşti cu ele...
Iar eu rămas-am numai cu dorul singurel,
Sperând la fericire, să mâ mângâi cu el.

1938 RADU PRIŞCU

+

Intim

De mult tot vreau să-i scriu iubitei,
Şi nu găsesc nici un cuvânt...
De mult aşteaptă, — şi-o să creadă
Că eu pe lume nu mai sânt.

Ştiu c'ar veni de aş chemà-o.
O mână dorul... Dar mai ştii?
M-o fi uitat cu vremea — poate —
Şi m'o fi şters dintre cei vii...

Copil ce sânt! Ea mă iubeşte.
Mi-a spus-o de atâtea ori...
Să-i scriu... şi o să vie, iară
Să simt ai dragostei fiori...

Dar unde e a mea iubită?...
O port în minte ne'ncetat...
Alerg pe urma ei într'una,
Şi'n în lumea viselor o cat!

E. APOSTOLU

+

Incercare

De mult timp nu ne mai spuneam nimic, eu şi bunul meu prieten şi sfătuitor, doctorul.

In camera cei-i servea de birou, o vastă încăpere cu pereţii tapetaţi în pătrate subţiri de ştejar, fin încrustate şi unde numeroase rafturi şi policioare îşi răsfăţau în îmbrăcămintea lor neagră, punctată cu litere aurii, volumele grele şi cu griji alese doar pâlpâirile focului turburau cu intermitenţă, liniştea din preajmă.

Tăcere elocventă, acea tăcere ce şi-o poate îngădui între ei numai bunii prieteni.

Cu privirile pironite, prin fereastră, în stradă, fiecare depănam în tainicul ungher al minţii firul gândului.

Luciul strălucitor al omătului proaspăt aşternut se stingea pe încetul în umbrele liliachii şi înceţoşate ale înserării.

Gospodinele trepăduiau necontenit dela una la alta, iar pâlcurile de copii, făcându-şi unii altora fel de fel de şotii, se întorceau grabnic dela hoinărit.

Era ajunul. — Aflasem dela alţii că soţia doctorului plecase într'o bună zi spre o destinaţie cu totul necunoscută, mai aflasem de asemenea că de foarte mulţi ani, el, omul care trăia izolat, ca un pusnic, nu părăsea niciodată satul în zilele Crăciunului. Pricina? — nu o cunoştea nimeni încă..., dar simţeam printr'o tainică divinaţie, că azi va vorbi, că nu va mai putea evita ca de atâtea alte ori, în priviri cu acea undă tristă de spaimă, — azi nu ar mai fi putut-o face...

Azi vreau să afli, Ana, dece sunt stingher... dece voiu rămâne şi de acum încolo singuratic... şi dece azi, nu pot pleca!...

Ştii, am copilărit aici, prin locurile acestea, colindând coclaurile, cutreerând smeurişurile — locuri dragi, ce vor rămâne

cu întreaga copilărie o insulă de prospețime într'un noian de amărăciuni.

Apoi de sigur au venit anii de școală la oraș: liceul, prima țigară, pubertatea, anii tuturor experiențelor și a decepțiilor de tot felul; mai târziu, studiile universitare și început de stimă pentru femei, streinătatea, orizonturi noi, oameni noi, suflete noi.

Se prea poate, ca străinătatea să mă fi distanțat oarecum de oameni, de locuri niciodată — de acolo din depărtata Franță, la întoarcere, singurul lucru importat a fost franțuzoiaca micuță și vioaie ca o șopârlă, atât de fragedă, de gingașă, ciripind toată ziua șansonete moderne, un adevărat colibri.

Își adora corpul mai presus de orice, chiar și în clipele noastre cele mai bune, refuza, cu grija egoistă a colecționarului, pentru opera sa de artă. Intr'adevăr, trupul acela mat, elastic ca un arc și cu parfum de mure, era o mică statuetă perfectă.

Imi cunoști Ana, principiile, după mine — oamenii fără copii sunt ca pomul fără rod — așa cum ne spune — și înțeleapta judecată a poporului. Iată ceeace constituia unica și cea mai ardentă dorință a mea, pentru ca fericirea să nu fie neștirbită.

In ziua, deci, când micuța mea soție îmi sopti printre alte nimicuri încântătoare — însă, doar ca pe un fapt divers oarecare, că voiu avea un fiu în curând, am început să țip de bucurie.

Cele nouă luni cari urmară, trupul micuț și fraged, unde se plăsmuia marea și sfânta taină, devenise sacru pentru mine. Ore întregi mă prosternam la picioarele mamei, dinaintea fiului meu — pentrucă el trebuia neapărat să fie un fiu, și pe care închipuirea mea mai grăbită decât legile firești ale naturei, mi-l și făuria, așa cum eu însumi mi-aș fi dorit să devie, un om integru și desăvârșit — căci la ce folos ne este oare viața, dacă nu avem asupra cui revărsa binefacerile învățămintelor ei, plătite, vai, cu cotidiane erori și suferinți?

Chiar azi se vor împlini cincisprezece ani de atunci, din ziua aceea îngrozitoare — în privirile doctorului se ivi din nou unda de spaimă ce întrezărisem de atâtea alte ori, doar o clipă numai, ca numaidecât, vocea blândă și calmă de totdeauna să continue.

— Nașterea avu loc fără prea multe eforturi fizice, pot spune,

chiar cu totul neobişnuit, însă copilul pe care l'am aşteptat şi dorit atât, copilul din care făurisem un exemplar desăvârşit de bunătate şi omenie, era un ghemotoc hidos de carne, un monstru desgustător ce fusese ridicat imediat de colegi şi dus, ca să constitue într'un borcan de spirt, o interesantă piesă de muzeu.

Umblam ca un besmetic, urlam aproape, simţind că se năruise totul în juru-mi, tot ce iubisem şi'n tot ce crezusem.

Incercarea era afară din cale de grea!

* * *

In camera lehuzei unde nu ştiu ce diabolic imbold mă conduse, lumina candelabrului cu potirele de cristal împrăştia o strălucire exuberantă şi veselă.

Bolnava dormea.

Cuvertura albastră de damasc alunecând, lăsase descoperit bustul care avântat în sus, părea însufleţit de o existenţă proprie, de un flux de forţe noi şi triumfătoare! Somnul femeii atât de liniştit, iluminat de un surâs fin maliţios, deslănţui în mine, subit, o furie năprasnică, oarbă.

Ea a vrut aşa! — gândul nebun mă străpunse dureros — corpul acela de guvaer preţios a refuzat să plămădească, să împrumute viaţă din viaţa lui, vieţii noi ce se înfiripa!

O spirală de foc mi se învârtea în creer. — Ea e vinovată, ea şi numai ea, repetam în neştire, gesticulând larg.

— Abia atunci zării că sunt plin de sânge — bisturiul, care, Dumnezeu ştie cum, rămăsese la mine, îmi făcuse o tăetură.

Din rana profundă gâlgâia lichidul cald şi purpuriu, fără să fi simţit cea mai mică durere.

La vederea lui o sălbatică dorinţă se cuibări în mine: să lovesc, să pedepsesc femeia nedemnă.

De unde, din ce străfunduri de cavernă se urcă în noi pornirile de fiară?... vederea sângelui însă, chiamă sângele ca o putere de neînvins.

Cele două hemisfere rotunde şi mobile, ce se ridicau şi coborau necontenit, marcând suflul femeii mă fascinau. — Acolo, acolo să loveşti, îmi susura micul şarpe de foc — —

Intr'un şcrâşnet surd, mâna porni să dea lovitura... dar în acel moment chiar, glasuri tinereşti, glasuri suave de copii se auziră sub fereastră.

Era ajunul. Se colinda.

Bisturiul căzu înfigându-se adânc în parchet, fusesem salvat — eram mântuit.

Iată Ano, marea taină, iată dece nu pot pleca azi... trebue să-mi aştept colindătorii... mai adăogă doctorul abea şoptit, privindu-şi cu luare aminte mâna dreaptă, unde o cicatrice sinuoasă ca un semn de întrebare, lega policarul de încheetură.

LIA HANCU

+

Din viață pentru viață

Omul superior

„*Gentleman*“ după concepția engleză „*este un om curat și înăuntru și în afară, nu se umilește în fața bogaților, nu disprețuește pe săraci, știe să piardă fără să se plângă și să câștige fără aroganță, este respectos față de femei și bătrâni și amabil față de copii, prea mândru pentru ca să mintă, prea generos pentru ca să întindă curse, prea silitor pentru ca să poată sta degeaba, se bucură înțelepțește de partea cc i se cuvine din bunurile acestei lumi și lasă și pe alții să se bucure la fel,*“

Autorul acestor rânduri luând cuvântul la banchetul oferit de D-nul Dr. Pompiliu Nistor, medicul șef al județului Brașov din prilejul terminării campaniei sanitare, a zugrăvit în modul următor portretul omului superior:

Omul superior are în mod sumar exprimat următoarele calități esențiale:

1. *Este inteligent,* în senzul definițiunei, că „*inteligența este facultatea da a putea avea simultan mai multe lucruri sub privirea sa*“ (Bainville) și exprimă eloquent ceea ce are de spus.

2. *Este bun, blând și iertător.* Nu întrebuințează violența, decât rareori ca epizod în cazuri de absolută necesitate și niciodată ca metodă, după cum chiar și Mântuitorul divin a fost nevoit cu toate, că este Regele desăvârșit al bunătății, blândeții și al tuturor virtuților creștinești să întrebuințeze violența luând biciul în mână, când a trebuit să alunge din templu pe vânzătorii profanatori. In general, cât este de sever față de sine insuși atâta este de bun față de alții. Consideră ca cel mai mare triumf al vieții să se învingă pe sine însuși, păstrând curate și intacte instinctele dumnezeești sădite de Creator în om: instinctul de nutriție, de reproducție, de propietate și de dominație, ca instincte individuale și cel familial și național ca instincte sociale.

3. *Știe, că scopul vieții nu este fericirea după care ar alerga zadarnic ca după o himeră, ci desăvârșirea și din cauza asta consideră munca și ca scop și ca mijloc* și datoria și-o face extrem de conscienții știind, că îndeplinirea zilnică și cât se poate de conscienții

a datoriei este mijlocul şi izvorul cel mai sigur de desăvârşire şi mulţumire sufletească.

4. Nu aprobă ceea ce durere şi-a făcut loc în opinia publică românească principiul, că viaţa privată nu interesează pe nimeni. *Nu poate fi moral în viaţa publică, cine nu este moral în viaţa particulară şi familiară.*

5. *Este sănătos şi la corp şi la suflet* şi principiile de igenă le aplică şi pentru corp şi pentru suflet nu numai din motivul, că *„este bine din punct de vedere medical"*, ci pentru că avem şi un Ordin dumnezesc „Corpul tău este templul sufletului" şi pentrucă a te păstra sănătos familiei, patriei şi Regelui tău şi în timp de pace şi de război este şi o operă de înaltă datorie cetăţenească şi sincer patriotism.

La un toast nu se poate vorbi prea mult. Dar în articol scris pentru a fi absolut complet cu portretul omului superior — şi fiind-că cifra de 7 este cifra ce o întâlnim aşa de des şi în Biblie şi în viaţa de toate zilele a-şi mai înşira două calităţi ale omului superior.

6. *Nu minte, nu înjură, nu bea şi nu fumează.* Paul Reboux un celebru scriitor medic francez scrie: Cum s'a putut numi aperitive beuturile diavoleşti, ce le luăm cu o senină înconscienţă? Dar Coktailurile? Lămâie stoarsă plus un pretins medicament, plus săpun de dinţi, plus un explosiv toate amestecate într'un stomac menit să ne servească o viaţă întreagă — amestec, care face greaţă unui rechin şi ar face să debordeze un crocodil."

7. *Consideră postul şi rugăciunea şi contacul cu biserica strămoşească ca cele mai puternice arme sufleteşti* şi-şi creşte şi copiii, pe cari i i-ar da bunul Dumnezeu în spirit naţional şi religios.

Am vorbit la'nceputul articolului de zugrăvit. Fiecare pictor poate zugrăvi sau picta aceeaşi scenă în felul cum o înţelege el. Fiecare din cititori ar putea încerca să înşire şi el cele 7 calităţi ale omului superior pentrucă desigur există multe aspecte ale aceluiaşi subiect. Ori-cum ar fi — am certitudinea, că portretul omului superior zugrăvit de mine este pe cât de scurt, pe atât de complet şi doresc cititorului să se pună pe lucru căci — cele mai multe din calităţile de mai sus — sunt rodul unei grele munci de continu control sufletesc.

Dr. MIRCEA SUCIU-SIBIANU

Credință

Crezi în ceeace ți-ai pus sufletul!

Oamenii cred în multe și felurite. Credința lor le clădește căminul sufletului în viață și în moarte! Ea este cel mai mare architect. Iți dă patrie dincolo de moarte.

Credința este nostalgia înapoerii la originea spirituală.

Cine intră în viață trebue să ia asupra-și îndatorirea de a găsi calea, prin marea rătăcire a spiritelor pământești, înaipoi, sau spre odihnă în Dumnezeu.

Dumnezeu este soarele-spirit a tot ce-i viață vie!

Creatorul dădu cunoașteri de credință omului dincolo de animal — de aceea este omul coroana creațiunii!

Cel ce moare fără credință în Dumnezeu — se sfârșește!

Tot ce-i pământesc, chiar și munții și valurile se pot sparge de un mare invizibil și noi să nu putem crede în aceasta? Credința în aceassă infinită vrere spirituală participă la forțe ale vieții veșnice. Noi nu putem percepe Voința-Dumnezeu, dar o putem vedea cu sufletul.

Pământul — grădină a Domnului — a fost dăruit omenirii.

Omul este plasat într'un rai și nu-l găsește.
Recunoașterea lui o va aduce viitorul!

Credința cea adevărată prinde firele sufletești ale lui Dumnezeu, lmpărștiate, și țese viață vie din Dumnezeu. Ea trăește realitatea devenirii lui Dumnezeu în noi — în jurul nostru — deasupra noastră — și prin noi.

Credința aberată și necredința produc în toate timpurile cele mai crude rătăciri ale omenirii.

MARIE HIEMESCH
(trad. din germană I. Al. Br.-L.)

Din Țara Sfântă...

Haifa rămâne'n urmă, Carmelul se pierde'n zare,
Spre Golgota supremei jertfe, mașina gonește ca vântul,
Oprim pe Muntele Scopus: Cupolele multimilenare,
Măjestos spre cer se'nalță, în suflet îmi apare Domnul.

Am venit se plâng cu Dânsul suferința sa sublimă,
Să privesc cu ochii'n lacrimi teatrul marei tragedii,
Să-mi pătrundă-adânc în suflet drama cea din Ghetsimanii,
Inima-mi să copleșească cu prezența sa divină.

Și urc Via dolorosa, la tot pasul mă opresc,
Să înghenunchez cu cel ce crucea-îl înghenunchează,
Și să sângerez cu acela cărui fruntea-i sângerează,
Și să mă revolt în contra neamului slut jidovesc.

Mintea mea pătrunde veacuri, revăd pe Domnul la Pilat,
Incununat cu spini, lovit, crucificat,
Crezutau ei în ura lor și răutatea fără seamăn,
Că vor omorî Cuvântul, omenirii mare reazăm.

Dar ei nu-și pliniră gândul, Hristos la noi reînvie,
In țara'ntreagă murmur și dragoste de glie,
Dela Nistru până la Tisa tot Românul prinde a spune
Intr'o sfântă rugăciune: Hristos, Rege, Națiune.

Ierusalim August 1935.

Dr. MIRCEA SUCIU-SIBIANU

+

Note şi încrustări

In Noemvrie 1938, Braşovul, pressa şi naţiunea românească au pierdut pe unul din cei mai merituoşi gazetari ai săi. Victor Branisce, fost redactor-şef al Gazetei Transilvaniei şi-a părăsit haina de lut şi a trecut spre cele eterne, în lumea spiritelor nemuritoare.

Cu ocazia înmormântării, directorul nostru, Dl. Ioan Al. Bran-Lemeny a rostit un discurs funerar în numele acestei reviste al cărei colaborator era defunctul.

+

Cu numărul de faţă revista *Prometeu* încheie patru ani de apariţie (5 ani cronologic), primul număr având data: Mai 1934 Suntem mândri că în aceşti cinci ani revista nu s'a abătut dela lupta ei sinceră pentru propăşire, frumos şi adevăr, având, drept călăuză, principiul naţional şi ideile de unificare şi renaştere românească, în primul rând prin contribuţia la dărămarea politicianismului şi la creiarea noilor temelii de ordine, dreptate, cinste şi iubire. Am militat, situaţi deasupra partidelor, pentru o puternică, sănătoasă şi firească închegare a românismului.

Incadraţi în noul Front al Renaşterii Naţionale, vom fi ca şi în trecut, alături de Rege şi de toţi marii animatori ai naţiunii, rezervându-ne atitudinea de sinceri sfătuitori, conduşi numai de conştiinţa noastră, singurul factor şi criteriu hotăritor, în margini terestre, asupra destinului neamului nostru, greu incercat.

+

In Mai a. c. luna florilor şi-a iubirii, revista noastră urmează să-si înceapă al 5-lea an de apariţie. Rugăm Pronia, ca deodată cu reînvierea naturii, să ne aducă şi în ţară numai dragoste şi înflorire, de sus, din palatele cele mai somptuoase, până jos, în colibele scunde şi sărăcăcioase ale cătunelor noastre.

Cu această caldă dorinţă solicităm de pe acum, cu patriotică insistenţă, sprijinul larg şi înţelegător al autorităţilor

locale, în frunte cu Prefectura judeţului şi cu Primăria Municipiului, precum şi al tuturor oamenilor de bine ai naţiei noastre, ţinându-se seamă, că cultura, aşa cum am înţeles-o până acum, este poate cel mai important factor de renaştere.

Incrustăm pe răbojul manifestaţiilor de ordin sufletesc-naţional din ultimul timp, două evenimente, cari au avut darul să toarne câteva picături de atmosferă caldă şi speranţă în zbuciumul spre înviorare şi închiegare a sufletului românesc: e sărbătorirea d-lui Ing. Ioan Gigurtu şi aniversarea „Curentului" în frunte cu directorul ei Dl. Pamfil Şeicaru.

Acum când unii din idolii acestui neam au trecut pragul vieţii, plină de frământări oarbe şi prea terestre, când alţii s'aud emonetizat ei însişi sau îşi deapănă firul unor neiertate erori, încep să răsară idoli noi. Dl. Gigurtu se conturează luminos. Dl. Vaida-Voevod, unul din ctitorii României-Mari şi-a ridicat iarăşi coama de leu, ceeace ne-a procurat câteva clipe de înviorare şi reculegere.

Să răsară idolii, căci un neam fără idoli naţionali este menit peirii!

+

In lipsă de spaţiu adresăm un călduros apel tuturor românilor pătrunşi sincer de ideea renaşterii poporului nostru să **sprijinească din răsputeri „România Eroică" excelenta revistă dela Cluj, sub direcţiunea vajnicului f. magistrat şi publicist Ioan Colfescu-Delaturda, revista D-lui Prof. N. Iorga, „Cuget Clar", venerabila „Gazeta Transilvaniei" şi toate publicaţiile similare, scrise cu demnitate şi conştiinţă românească.**

+

Mulţumim D-lui Cpt. Titi Teodorescu pentru calda înţelegere ce ne-a arătat-o din nou, prin acordarea sprijinului de 500 Lei.

+

Mulţumim călduros d-lui Dr. Cornel Voicu f. primar, pentru sprijinul de 300 lei.

I. Al. B.-L.

CERCUL REVISTEI:

a) *Colaboratori:* A. P. Bănuţ, scriitor; Eftimie Mărculescu, prof. adv. publ.; V. Branisce, ziarist, f. senator; Ioan Brotea, ziarist; Dr. Liviu Câmpeanu, medic publ.; Lucian Costin, scriitor; Dr. Petru Debu, preot f. senator; Mihail Dragomirescu, prof. univ.; Al. Florea, preot publ.; Valer Maximilian, prof.-pictor; Aurel A. Mureşianu, publ ; Dr. P. Nistor medic, Silvia Stoica-Noaghea; Ecat. Pitiş, scriit.; I. Prişcu, preot publ.; Dr. T. Prişcu, medic, f. primar; Dr. C. Sassu funcţ. sup.; Oct. Şireagu publ.; Victor Tudoran, publ.; Gheorghe Tulbure, insp. gen. şc., publ.; Ioan Grigorie, publ.; Irodion Creangă.

a) *Sprijinitori:* Ion Lapedatu, f. ministru, Ioan Ionică, f. senator, Gh. Cuteanu, primarul Municipiului, Iancu Nan, f. prefect, V. Munteanu, inspector, Dr. C. Voicu, f. primar, Gh. Enescu, dir. Casa Asig. Soc., cpt. T. Teodorescu, I. Pizo, preot, Dr. C. Oancea, medic primar, Nicu Suciu-Sibianu, funcţ., Ing. Baiu Crăciun.

Tipografia Markus Braşov, Str. Regina Maria No. 25 — Telefon 989